

ALS WATER, RUISCHEND...

DOOR LEO VAN BREEN

Wat ruischt dit water nog, hoe liefelijk
en aangedaan in zelfbespiegeling
is zijn betoogen, dat elk stralend ding
keert tot zijn oorsprong, onherroepelijk.

Water van beken, in den loop vergrijsd,
ruischend van tijden, waarheen geen meer wijst;
Weemling van zilver, met den blauwen haal
van windstreep op den zelfkant. In uw staal

van diepten zijn de werelden verzonken;
Die van den wijze en die van den zot
zijn tot een enkele schittering verblonken.
Als water, ruischend, is der menschen lot.